

Det danske ambitionsniveau for renten har gennem mange år været alt for lavt. Ambitionen har været, at vi tilnærmede os den tyske rente. Det er nu sket, fortrinsvis fordi den tyske rente er steget!

Berlingske Tidende skrev den 19. oktober 1991: »Efter flere års gradvis indsnævring har Danmark nu den samme rente som Tyskland«. Finansministeren viser derefter for første gang et større ambitionsniveau end tidligere, idet han siger: »Hvis vi fastholder den stramme økonomiske politik, vil vi kunne få en rente, der er lavere end den tyske«. Alligevel må det konstateres: »Lav inflation og lav vækst betyder fortsat – selv om renten nu er på tysk niveau – at det er dyrt at låne penge i Danmark«.

Det er overordentlig vigtigt for danske virksomheder, at de kommende års gigantinvesteringer – til fjernelse af arbejdsløsheden – kan ske til en rente, der er lavere end den nuværende. Meget må derfor gøres for at få renten længere ned.

Eksportfremme

I forsøget på at skabe flere kunder ude i verden til danske produkter gives statstilskud til produktionen herhjemme og til projekter i udlandet.

Begge dele er fejlinvesteringer. De virksomheder i Danmark, som skal øge deres eksport, skal ikke konkurrere på evnen til at opnå statstilskud, men på produktets ægte pris og kvalitet. Mange mener, at vi skal fortsætte med at give tilskud til eksporten, så længe andre lande giver tilskud. Dertil er kun at sige, at hvis andre landes skatteborgere er parate til at »forføre« f.eks. danske forbrugere billige varer, skal vi tage imod dem og så koncentrere vores produktion og eksport om de områder, hvor vi er de bedste og billigste – uden tilskud.

På landbrugsområdet opnås skatteyderstøtte bl.a. via de mange EF-ordninger. Disse har utvivlsomt haft en vis værdi. Det mest positive, der er sket for det hårdt trængte danske landbrug i de sidste 15 år, er nemlig, at vi i f.eks. Japan og USA har kunnet opbygge markeder for salg af højt specialiserede produkter. For så vidt angår salg på EF's hjemmemarked må Danmark se at få størst mulig andel af de multimilliarder, som hvert forår er på EF-gavebordet, og som kan erhverves, uden at det koster ekstra bidrag fra danske skatteydere. Den danske stat giver også tilskud til kampagner for danske produkter i udlandet. Disse fremstød er uden værdi. Erhvervs-Bladet skrev den 28. januar 1991: »Denmark in Britain, der med et budget på 37 mio. kr. blev gennemført i Storbritannien i perioden april 1989 til september 1990, ligner foreløbig en eklatant fiasko. I de første ni måneder af

kampagnens sidste år – 1990 – er den danske eksport til Storbritannien faldet med godt 4 pct. i faste priser. Og det på et tidspunkt, hvor den britiske import generelt er steget med 9 pct.«

Berlingske Erhverv skrev den 17. februar 1990: »Pengene er smidt ud i den blå luft af skrivebordsstrategier, mener industrien. »Embedsmandsløsninger hviler på den forældede og akommercielle forestilling, at det gavner industrien at forsøge at styrke den danske identitet på eksportmarkederne«, hedder det fra Industrirådet«.

Når forbrugerne i udlandet skal overbevises om at købe en vare fremstillet i Danmark, så skal det være varens kvalitet og pris, som overbeviser kunden, og ikke at varen er dansk fremstillet. Når Ford, Audi eller Mercedes forsøger at sælge biler i Danmark, er det på navnet og kvaliteten og ikke på, at de er fremstillet i Tyskland. Lego, B&O, Brüel & Kjør, Novo og Anthon Berg sælger deres produkter på navnet og kvaliteten.

Udenrigstjenesten og alle andre offentlige myndigheder skal holde op med at bruge skatteyderpenge på at påvirke ulande og andre udlande til at købe dansk. Vil dele af erhvervslivet gerne have offentlig bistand på eksportmarkederne, må de pågældende selv forudbetale de dermed forbundne udgifter.

Fri dansk eksport

Danske virksomheder skal have frihed til at sælge til alle lande. Embargo mod Sydafrika, Argentina eller Sovjet er kun med til at ødelægge gavnlige dansk eksport. Danmark skal ikke føre udenrigspolitik ved at udnævne nogle landes regimer til »handelsueguede«. Hvis vi skal begrænse os til kun at handle med de lande, hvis styreform vi kan rose, er der ikke mange samhandelspartnere.

Dertil kommer, at fri handel er det bedste middel til opnåelse af en fri fredelig verden, »man bomber jo ikke sine kunder«! Handelens veje er fredens veje.

Danmark skal ikke være verdens dommer. Vi har ikke saglig basis for at fordømme eller forherlige andre landes politik. Det fører frem til, at Danmark ikke har behov for alle de kostbare ambassader og konsulater i alverdens lande. Dansk udenlandsk repræsentation skal derfor privatiseres på nær den i EF's hovedstad, Bruxelles.

Danske virksomheder har stor brug for en andel i den nyeste internationale forskning. Derfor skal Folketinget afholde sig fra at begrænse danske virksomheders medvirken i udenlandske projekter, som det f.eks. skete i tilfældet med det amerikanske S.D.I.-projekt. Danske virksomheder blev da forhind-